



Алек Попов

Метаболитните хора

През 1998 едно научно откритие с невероятна практическа стойност накара Цивилизована Европа обекчено да отдъхне. Мъчителният проблем с помощите за Изтока като че ли намерил своето окончателно разрешение в изгода и за двете страни. Без съмнение в международните отношения се задавала нова ера; ера, лишена от дребни бакалски светки, ера, изпълнена с хуманизъм и чисти пориви...

Когато през 1989 г. професор Густав Шмайхел бе отлъчен от Обединения европейски център по диетология в Баден-Мюлер под влияние на местните клерикали, едва ли някой е предполагал, че десет години по-късно същият човек ще изплува от дълбоката френска провинция като Прометей на XXI век. Тогава, в края на 80-те, експериментите на Густав Шмайхел изглеждали в очите на мнозина чудовищни и отблъскващи. А самият професор, навярно поради немския му произход, възприемали като кошмарен призрак на д-р Менгеле, възкръснал от пепелта на Третия райх. Всъщност Густав Шмайхел специализирал в съвършено различна област на науката. Той се интересувал преди всичко от вторичната преработка на отходните продукти при обмяната на веществата у човека. Той сякаш предчувствал тежката морална и материална отговорност, която ще легне върху плещите на Цивилизования свят след края на Студената война...

По онова време Густав Шмайхел работел с трима доброволци – вьетнамски емигранти, осъдени за дребни престъпления. На пръв поглед той ги принуждавал да вършат същото, което карал да вършат своите герои Пиер Паоло Пазолини, подтикнат от естетически съображения, в безсмъртната си творба „120-те дни на Гомор“. Иначе казано: да ядат лайна. Но мотивите за това били строго научни. Прогонен от центъра по диетология в Баден-Мюлер, Густав Шмайхел се установил в Южна Франция. Той наел едно малко, запуснато имение в Предпиринеите, където се посветил на своите изследвания. От 89 до 92 г. поради липса на средства и доброволци, професорът бил принуден да се ограничи в рамките на теорията. И едва в края на 92 г. с посредничеството на неортодоксалната благотворителна фондация „Виа долороза“ успява да привлече за участие в експеримента десетина бедстващи албанци, подлежащи на репатриране. Чрез системи от оригинални процедури професор Шмайхел съумял да адаптира процеса на обмяна на веществата към спецификата на първичната хранителна субстанция, каквато в случая се явяват екскрементите. През 1996 г. трима от общо десетте албанци вече били в състояние да ги консумират в натурален вид без съществена опасност за здравето и психиката в дългосрочна перспектива.

Следващите две години от живота си професорът посвещава на усъвършенстването на своя „директен метод“ като за целта най-удачни се оказали хуманитарните изпращания, тъй като по състав и по произход били най-близко до човешката природа. Още в средата на 97 г. Густав Шмайхел патентова своето откритие в Женева и го прави достояние на широката общественост чрез сери я от публикации в авторитетното научно списание „Сайънс обзървър“. В края на същата година комисията, излъчена от Каролинския медико-хирургически институт в Стокхолм, му присъжда Нобелова награда за постижения в областта на физиологията и борбата срещу глада.

Толкова за учения Густав Шмайхел.

Политиците и финансистите бързо схванали огромната полза от „директния метод“ на Шмайхел. Той щял да реши завинаги проблемите на гладните и много ядосани народи от Изток, които вече десет години виснели като воденичен камък на врата на Цивилизована Европа. Възникнал обаче тежък дипломатически въпрос: как да съобщят добрата вест на източните правителства, без да накърнят националната им гордост? Следващите две години били посветени на този сложен казус. Най-сетне през 2001 г. в резултат на усилена дипломатическа совалка била подписана Общоевропейската конвенция за хуманитарно подсигуриране на Източна Европа. Клерикалите напразно се цупели. Прогресът тържествувал.

Първият танкер с лайна, „Сан Себастиан“ (вместимост 240 000 тона!) отплувал тържествено от Марсилия за Одеса на 17 ноември 2001 г. През зимата на 2003 г. бил открит първият трансевропейски тръбопровод за директна доставка на суровината. Общият обем на операциите по трансфера на лайната нараствал стабилно с не по-малко от десет процента всяка година. Нетната маса на реализираната продукция през 2001 г. била 850 000 тона, а през 2005 – над 10 000 000. Според прогнозите на експерти, през 2010 тя ще надхвърли 20 000 000 тона!

Лайната обилно се леели на Изток. Това наложило през 2004 г. по инициатива на британски парламентаристи да бъде внесена поправка в член 19 на Конвенцията. Думата „безвъзмездно“ в текста била заменена от неопределената по съдържание, но важна по смисъл фраза „на минимални цени“. Мотивът бил, че безвъзмездната помощ действа развращаващо. От друга страна се налагало да отбият атаките на Черния континент. Борческите народи на Африка не могли да преглътнат новината, че някъде се раздава нещо просто ей така, и отново се почувствали пренебрегнати и оскърбени. Чернокожи студенти задръстели кръстовищата на

европейските столици с плакати от рода „Дори лайната не стигнаха до нас!“ и прочее патриотични лозунги. С новите, макар и минимални цени на лайната, щекотливия въпрос с безвъзмездната помощ автоматично отпаднал.

Междувременно източноевропейците живот си живеели. По-заможните, разбира се, емигрирали. Останалите, все по-масово и ентузиазирано, загърбили слизестите предразсъдъци на миналото, се стичали в пунктовете, организирани от международната асоциация „Густав Шмайхел“, където срещу скромна такса се подлагали на метаболитна терапия. Постепенно, след като първоначалният глад бил заситен, хората започнали да усвояват тънкостите на екскрементарното хранене. Оформили се различни вкусове.

Новият начин на хранене разкрил неподозирани предимства. Така например той не предизвиквал отделяне на изпражнения, а само – на летливи газове. Хората престанали да ходят по нужда и това някак си ги възвисило в собствените им очи, компенсирайки обстоятелството, че ядат лайна. „Но поне не ги произвеждаме, нали?!“, заявил по този повод виден източен хуморист, лукаво усмихнат над халбата с бира. Били спестени хиляди тонове тоалетна хартия, което позволило да бъдат отпечатани множество ценни книги. Изобщо, след като се справили успешно с досадния проблем за хляба насъщен, хората от Изток започнали да отделят значително повече време за културни нужди. Мнозина се посветили на артистични занимания. Други – на философията, не били малко и онези, които се заели с точни науки. За кратко време в духовната сфера бил осъществен невидан напредък. Изявили се безброй таланти – писатели, поети, художници, артисти, философи, учени... Достатъчно е да приведем следните красноречиви цифри за 2006 г., извлечени от архивите на Общоевропейския статистически институт в Кьолн: 70% от всички издадени книги в Европа били издадени на Изток, 65% от авторите им били източноевропейци. От 730 фестивални прояви, посветени на изкуството, 650 били проведени в Източна Европа, а от 1245 научни конференции – 1090. Само за периода 2003–2005 г. броят на висшите учебни заведения в Източна Европа нарастнал три пъти, а на театрите – пет пъти! Очевидно, избавени от суетните грижи на битието, хората на Изток активно се отдали на самоусъвършенстване. Хвърлили много време и сили, за да подобрят физическата си форма. Лайната по принцип са диетична храна, богата на витамини, но съчетана със спорт и разходки на открито, дали просто зашеметяващи резултати... Днес хората от Изток се отличават освен с изтънчен ум и добри обноси, но и със завиден

физически облик. Отношенията между тях са сърдечни, лишени от враждебност и хищнически страсти. Най-разпространеният поздрав е целувка по устата.

Толкова за Източна Европа.

Първоначално хората от Запад възприели идеята на своите правителства с подозрение и нескрита насмешка. В пресата се изсипали купища шеги и остроумия, въпреки официалната политика на максимална дискретност по въпроса. Но вследствие на широката разяснителна кампания и на някои дребни данъчни облекчения, населението масово се включило в структурите на учредените специално за случая регионални канализационни центрове (РеКаЦе). Дейностите, свързани със съхраняването, консервирането и транспорта на екскрементите, скоро прераснало в индустрия, която дала препитание на цяла социална прослойка. Натискът на емигрантската вълна от Изток значително отслабнал. Животът в Цивилизования свят станал още по-сигурен и спокоен. В съзнанието на западниците се загнездило убеждението, че дългът им към човечеството се изчерпва, след като се наплюскат и (обезателно!) изсерат. През 2002 г. на глава от населението се падало да предаде средно по 30 кг суровина – нищожно количество, като се има предвид капацитета на дребнобуржоазния търбух... Ала само след две години това количество нараснало на 300 кг, т.е. цели десет пъти! Мнозина политици си задали въпроса не е ли време да се ограничат доставките. Но в клаузите на международните договорености нямало фиксирани квоти и така Западът се оказал впримчен в капана на собствената си щедрост. Метаболитната трансформация била необратим процес. И дума не можело да става за някакво връщане назад. Гладни, измамни и разярени, хората от Изток щели да връхлетят през границата и да разрушат техния прекрасен свят. Формулата на оцеляването била проста: лайна, още лайна! Това означавало още храна. Но за възможностите на богатия Запад храната не била проблем... РеКаЦе обхванали плътно всички социални групи. Въведена била всеобща екскрементарна повинност. Този обрат на нещата естествено все по-малко се нравел на тамошните хора, но какво да се прави? На карта били заложени confortът и удобството им. Тъпчели се до пръсване и ставали все по-дебели. Постепенно се изпълвали с омерзение към собствените си тела. Защо живеем? Какъв е смисълът? Отговорът на подобни въпроси се натрапвал от само себе си... За голяма част от интелигенцията това било равносилно на емоционален срив – мнозина дори посегнали на живота си, за да избегнат фаталното предопределение на съдбата. Други, напротив – приели го с екзистенциално

спокойствие и усмивка. Широките маси пък изобщо не си задавали такива неудобни въпроси. Просто се хранили редовно. И лайната си течаха на Изток. Плавно и величествено. Скоро жълтата блудкава мъгла на забравата обвила дебелия кули на средновековните замъци и островърхите камбанарии. Дворците и музеите потънали в прах и паяжини. Книжарниците се превърнали в колбасарници, а кината и театрите – в обществени закувални. Така например само през 2005 г. магазините за хранителни стоки се увеличили съответно: в Париж – с 5869, в Берлин – с 5700, в Лондон – с 5380, в Милано с 5100 и т.н. Подобна тенденция към рязко нарастване бележат и заведенията на самообслужване за сметка на луксозните ресторанти. От общо 250 703 заглавия, пуснати на пазара в Западна Европа през 2006 г. (с 80% по-малко в сравнение с 1998 г.!), повече от две трети са посветени на кулинарията. Предпочитан сюжет сред художниците от тази епоха е натюрмортът – с дивеч, с прасенце, с риба, с плодове и т.н. Скучен и монотонен станал животът в Цивилизования свят. По улиците на големите градове се шурнали безцелно унили тромави дебелаци с чипс, сладолед и шоколад в ръце. А в подножието на спретнатите фасади рекламите на РеКаЦе се обливали в неоновата светлина... И само на метър през тях гостоприемно разтваряло двери следващото бистро или магазинче за морски деликатеси... Понякога РеКаЦе били инсталирани в самите ресторанти. Понякога обратното. Неусетно Цивилизованият свят се превърнал в гигантска машина за лайна. През 2010 г. вече никой, включително на Изток, не наричал тази част от света с това претенциозно название. Кискали се презритално и сочели с пръст на запад, откъдето се разнасяло само лакомо мляскане и гъгниво боботене на сифони. Машината за лайна работела.

КРАЙ

© 1997 Алек Попов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/17>]